

лици и малки християнски села, съ низки кѣщи отъ калъ и слама и обградени съ плетъ дворове и кошари. Малко бѣха още нивитѣ, но затова пѣкъ стадата—многобройни. Нощемъ полето огласяше екъ отъ звѣнци и лай на рунтави овчарски кучета.

Други бѣха и хората—едри, снажни, тромави. Зиме и лѣте на главитѣ си носѣха черни кожени калпацы. Въ якитѣ си рѣце държаха дебели дрѣнови криваци, съ самородни дървени топки на дебелия край и желѣзна гега на горния по-тънкия. Презъ лѣвото имъ рамо всѣкога висѣше пометната широка върхна дреха. Напролѣтъ и лѣте тя ги бранѣше отъ дъждоветѣ, а есень и зиме — отъ вихритѣ и снѣжнитѣ бури. Обличаха се въ груби шаечни дрехи отъ черна вълна; на краката — царвули, бѣли навои и черни върви отъ козина. Ала най-станното, онова, което днесъ се вижда само въ вехтошарскитѣ магазини и музеитѣ за стари вещи — бѣше широкиятъ коженъ *силяхъ*, препасанъ съ ремикъ върху кръста и червения поясъ. Въ петтѣ прегради на силяха, украсени съ желти, медни копчета и разположени единъ върху други като етажи, лежеше набучено всичко потрѣбно имъ за деня и нощитѣ. Въ дветѣ най-долни стояха овчарски уреди и огниво за праханъ; въ по-горното лѣщѣха петтѣ колѣна на затѣкнатъ съ орлово перо кавалъ; въ четвъртото стърчеше широкъ стоманенъ ножъ и въ най-горното—посребрената дръжка на двудевенъ кремъклия пищовъ. Отъ лѣвото рамо, къмъ бедрото, се спущаше продълговата чанта отъ цѣла щавена кожа, украсена съ кокалени шарки и дълги ресни, нанизани съ сини, желти и червени синци.

Такива бѣха тѣзи хора. Отдалече тѣ приличаха на бронирани войници. Навѣрно затова бѣха и така тежки и тромави на вървежъ. Но тежъкъ и тромавъ бѣше и говорътъ имъ, неподвижни и сурови — лицата. И дваждъ по-тежъкъ погледътъ, искрящъ съ студенъ недружелюбенъ блѣсъкъ подъ свѣсенитѣ вежди. Дълбока, тиха и